

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fóra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

ELS REYS.

Ja son poch es qu' hey creuen. Per dematí qu' un s' axécl. ja no es fácil veure guaytá per finestres y balcones ses puntes de sabatetes y de botines, de xouquets y de borceguins, y es cosa rara es sorprende com succehia altra temps, es bras blanch d' una mare ó sa ma peluda d' un pare, quant, ántes de despertar-se ets infantons (que tal dia es abans d' hora) baratan ses faves y s' ordi de dins es calsat amb ses golosines ó sa afrontosa tayada de rava.

Per axò, eucare qu' aquesta dolça y antiga costum no haja desaparegut, per practicada de tants y coneguda de tots no 's còsa de tractarla. Y a mes d' axò, aquests hermosos recòrts qu' han passat per á sempre produexen es mateix efecte que sa memòria d' un jardí florit á sa imaginació d' un maretjat en dia de temporal, que sols serveix per ferli més aspre es verí que se remòu.

No sé si á tots los passa lo mateix, però per mí es dia més trist de l' any es es dia d' els Reys. Si jò heu fos, seria el *Rey mòro*, però dins s' esclop de L' IGNORANCIA, no hey podria posa més qu' *amargos*, si hé es veritat que no m' en duria sa *racció*, perque som d' es qu' en care que sapiem molt anam á peu.

Voldria sebre llatí per expressá amb qualche cita clásica sa tristó des dia d' els Reys, però haurém de passá sense aquest *polset* d' espicies.

Per ses cases de porxo amb corriòla de fusta y còrda gruxada per pujá paya, ja no guaytan, en tal dia, per entre es llistons, aquells caps de coral viu que pareix que vòlen escupí á sa *probèa* que passa. A ca 's missès, escrivans y procuradors y demés *gent de ploma*, ja no se sent aquell còro de víctimes, aquells *endiòts*, qu' amb sa veu baldufenque, pareix que recomanan ets assuntos des qui los han enviats, olvidant que no hey ha més mala clavilla que sa d' es mateix lleñam. A ses botiguetes de texidó ja no se veu fermada á una cama des talés

aquella polleta plumada, amb so cap blanquinós, qu' acluca un uy, y pareix que *fa uyel* á n' es mèstre cada vegada que la mira. D' es portalet d' es sabateró, ja ha desaparegut aquell gallet tísic, que fermat, amb còrda de granera, á una cama de sa cadira, y amb un peu alt, es còll tòrt y sa cresta á la banda parexia un *voluntari disgustat*, mentres es *tirano*, es sabateró, passava sa cutxilla *p' es ferro*, duguent es compás de sa marxa *fúnebre* y menjantse amb la vista á aquell infelís qu' avuy, en certa manera, simbolisa sa llibertat. Per sa murada ja no se sent es renòu de buyt de ses corretjadas des bergantells qui atupan ets *endiòts*, ni es xinglot de rabia d' aquests, qu' amb so *moch* amollat y ses ales caygudes, se barayan.

Tota s' alegría s' es evaporada. Un munt de plomes á qualche racó, y es *cañellons* ó qualche bech esmotxat (que casi es lo únich que no se menja,) diuen:

—«Aquí han plomat un germá *prohisme*.»

—«Axò queda de tant d' orgull.»

¡Lletreros qu' amb molt de motiu podriam veure tot l' any á cada passa!

Per demunt ses bandes des carros tapats (?) de fematé, sòlen guaytá aquest dia es barrams y clòsques de porcella, iets com una plata, perque han perdut es daurat de colradura que prengueren dins es forn, hollint deú dies per acabá de doná sustancia y gust á s' òlla; si no rossegan p' es carrés afollant, es vespre un uy de poll d' es qui passa, per venjarsé, perque ja es sab qu' hey ha òssos que cridan venjansa.

Tot contribueix á sa tristó d' aquest dia, que sòl essé aygolós. Es vespre abans, entre es *wich, wich*, de ses canals, se sènten es gemechs escañats de còrns y trompetes, que amb sa manera de xordá parexen inventades per imitá es crits d' es condemnats, ó per doná una idèa de com haurian de jamegá. Si es dia des Judici no se ha inventat un renòu més aspre per interpretá sa música *del porvenir*, ja 's ben segú que s' ángel en sonará una de vidre per fé desxondí es mòrts.

Ja sé qu' es Reys no vénen, però no

sé com no s' en van es qu' hey ha per no senti tal manera de cercarlos.

Ses bombes y ses sinies de ferro han llevat molt de *brillo* á n' aquesta antiga algaravia, perque ja no es fácil trobá á cada botiga cordellons de rest podrit per omplí de fum, d' espies y de mascara es carrés d' aquesta capital. Sa civilisació no pòt doná una passa sense esclafá ó aficá davall terra, alguna de tantes costums populás. Basta pensá axò per comprende lo que son moltes d' elles.

Es dia d' els Reys es es més trist de s' any perque es sa derrera fésta. Com es gallinés, es rebòts ja han perdut aquell ayre magestuós que los fá parexa una exposició de *còses bones*. No queda més qu' es *patató*; ses patates de Málaga redones y gròsses, serviren de capsal á sa porcella dins sa rostidora; quatre rapes de penjòy esquitarel, s' engronsan á sa pèrxa; ses coques de torró casolá més mal forjades, serviren per aquest dia, y si es temps se tira d' humit ja trèuen barbata d' olivera y ténen gust de rescús.

Y lo més trist es qu' heu es per tothom: Ses persones majós de ses families veuen afluxarsé altre pich aquella unió anual qu' aplega es parents d' escampadissa; ses desavenències, envejes y rivalitats y empatxaments de malicia que desaparexen com es farciment de s' *endiòt*; ses antipaties entre persones qu' unes á altres no se pòren *tragá*, y que sòlen *passá* amb un glopet de moscatell, y ets escambrins de ses vetlades jugats á mitja dècima d' interés y que sòlen proporcioná triunfos á n' es qui ménos esment pòsan á ses cartes; tot, tot, s' acaba es dia dels Reys.

Es casats, (s. s. s. j.) que ténen sa ditxa de patí *sògra*, perden s' esperansa, que los animava aquestes passades fèstès, de véurela rebentá.... de satisfacció, amb sos uys lluents, galtes morades y oreya de llebra.

Es bergantells qu' han somiat desde qu' haurian de tení us de rahó, una *conquista*, que casi sempre es com sa d' En Napoleon á Russia, vench á dí; que los déxan entrá tan endins com vòlen per tirarsí demunt es *cosacos* totduna que

parlan de retirarsè, y que casi tots cauen de cap dins es Berezina des matrimoni, veuen aquestes féstes y avuy s'acaba el cèl, la Russia ubèrta, perque es *cosacos* (es sògres) fan s'adormit. ¡Ausines que per més que ténган es piñol amarch, ténen, còm es melicotons, sa popa dolça, y que per cares que còstin no se pòren pagá amb jovintut, moneda que no més ròda amb una direcció, que no 'n té tothom y d'un valor desconegut fins y tot à ses Copiñes!!

Ets atlots ja tornan potoyá entre es capitols de ses òbres de *texto*, y de llissó en llissó, distrèts y procurant olvidá lo que fan, pujan de mala gana escaló per escaló dalt la ròda de sa carrera, encara que moltes vegades aquesta ròda es còm sa de sa *Puntona* qu'un temps treya fanch à n'es cap des Mòll, ahont es presidaris pujavan remugant y fént llatre, y quant havian pujat tot lo dia, de sòl à sòl, à s'horabaxa se trobavan baix des nivell des col·lègi des carré de Sant Miquèl.

Es veritat qu'encare quedan *betlèms*, però es de muntañes de suro, glorias de cotó y xerafins d'en *Manetes* ja no devertexen més que à n'ets infants, perque es més grandolassos seguexen sa corrent *realista*, y aquests, saben que tot l'any n'hi ha d'encesos.

Es dia d'els Reys es es gran dia des militars. Axò pòt fé sa diada més entreteuguda però no la fa mes alegre.

Tants d'uniformes de colorins, tants d'esperons y tantes plomes, pòren doná un poch d'animació (si el tiempo lo permite) à sa derrera fésta *de féstes*, però després de tot, esperons per esperons, y plomes per plomes, no pòren fé olvidá s'altre *aviram*, perque à n'aquell el mos menjam y aquest mos menja à nòltros.

PAU DE LA PAU.

¡ELS REYS!

¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Ja 'n fá de temps que vénen
Cada any, y may son véys.

—¿Qui son?—Magos entesos
—¿D'hon surten?—De la Arabia.
—¿Que cercan?—La lley sabia,
La lley del Bòn-Jesús.
La nòva lley de gracia
Que ses cadenes trenca.
D'esclaus que s'hòmo envenca
Ja no n'hi haurá més, pás
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Que vénen per aprendre
Sa lley de nòves lleys.

—¿Còm vénen?—De Fè cégos.
—¿Qui 'ls guia?—L' Esperansa.
Y un camí llarch no cansa
Pits plens de Caridat.

—¿Ahont corren?—A Judèa.
Un estel nòu cercavan
Qu'es llibres anunciavan,
Y allá l'han vist fitsat
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Que cercan sa llum clara
Que escampi es nigúls véys.

Ja al terme de son viatge
S'estel los arplega,
No perqu'es mòguen brega
Sino per darlos pau.
Per un nòu Rey preguntan
Que es Sòl de la Justicia,
Amor sense malicia,
Y té del Cel sa clau.
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Que vòlen dú à ca-séua
Llevò de tònnes lleys.

Ja dins Betlèm el tròban.
Dalt gran palau el creuen;
Dins pòbre estable el veuen;
Humils baxan es cap.
Y al Bòn-Jesús adoran
Per Déu de la Innocència
Per Mèstre d'una ciència
Que ningú més la sap.
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Que vòlen medicina
Que cur es séus mals véys.

Allá à sos pèus hey pòsan
Presents de gran riquesa,
Y acceptan la pobresa
Que Déu los ha mostrat.
Pastors y Reys encobla
L' Amor que 'l Nin exhala,
Reys y Pastors iguala
La lley de Caridat.
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
S'en tornan, y ja saben
La lley reyna de lleys.

PEP D' AUBEÑA.

EL PARE Y SA FIYA.

IMITACIÓ D' UN ARTICLE DE «EL AMIGO.»

—¡Ay, monpare! No 'm pensava tení es cò tan prim. Hem trobat un pòbre que mos ha demanat llimosna; y m'ha fét més llástima....

—¡Pòbres de pòbres, va dí Sant Pere!

—¡Carregat de fret y de misèri, jove encara, mal vestit, tenia una cara ben trista! Mumare li ha dit:—¿Còm no feys feyna?—No 'n tròb; ha contestat. Som forasté. Ningú 'm coneix.'

—Si es bòn homo aviat ne trobará.

—Mumare li ha dat quatre cèntims, y li ha dit:—No vos aveheu à viure de captiri, ni vos canseu de demaná feyna, que 'n trobareu à s'hora méns pensada.

—Li ha parlat bé ta mare.

—¡Ay, señoira! ha dit ell. Sa cara 'm cau de vergoña quant me veitx amb fòrsa y amb tres pams d'espates; però sa fam pòt més que jò.—M'ha llevat tot

es bòn humó y no 'l me puch trèure d'es cap.

—No es tan desgraciat còm te penses.

—¿Y aquest pòbre homo ahont deù jèure? ¿De què deù diná? ¿Còm se deù encalentí sense vestit, sense capa, sense flassada?

—Déu dona es fret segons ses ròbes, y may desampara ningú.

—¿Y tants que n'hi ha que duen tant de lujo, que ténen tanta de comoditat y que gastan tant; y tot heu tiran y heu fan mal bé!

—Un dia haurán de doná conte fins y tot d'un aguyé de fil.

—Jò hauria volgut sebre ahont vivia, y si tenia infants y dòna; y aná à ca-séua per poderli doná molt. Més per altra part, nòltros no tenim res de més; y axò m'hauria fét més pena.

—Tens rahó. Ja veus, fya méua, si aquest jove era digne de compassió. Sá-pignes, ydò, que aquests que tiran y malgastan tant, son encara més dignes de compassió qu'aquest pòbre homo.

—¿De compassió, mon pare? D'horror y d'avorriment.

—De compassió; perque parexen dit-xosos y no 'u son gens. Los sóbran ses satisfaccions des còs y los mancan ses de s'esperit. No ténen cap pler en el mon que no los costi cent dolors. Déu heu ha posat tot bé en la tèrra. Còm més de mala lley es s'alegria, satisfacció ò gust que passam, més de mala casta es sa pena ò doló que mos còsta aquell gust; sia abans sia després de sentí el pler que mos dona per un curt moment.

—M'esplich axò que no heu entench bé.

—Sa pobresa des còs y de bens de fortuna no es cap desgracia. Sa verdadera desgracia, y gròssa, es sa pobresa de s'ánima. Es vertadés plers per nòltros son es que se fundan en sa contemplació de ses òbres de Déu y en ses bònnes òbres, perque son es que méns disgusts mos còstan. Ets altres plers que s' fundan en posehí molt més qu'ets altres, en tení una posició molt més elevada qu'ets altres, en menjá molt, en beure bé, en vestí ricament y en tení tota casta de comoditats, mos còstan disgusts gròssos y penas que may s'olvidan. Sa lley de la Providència en aquest mon es que s'homo, passant pena, millor ses séues condicions físiques y morals. Aquestes millores li proporcionan un gust. Si aquest gust es de bònna casta, es doló amb que 'l compra es d'aquells qu'aconsòlan. Si es de mala casta sa pena des séu prèu es de aquelles que desesperan. Si hem obrat mal, mos queda un malestá indefinible que còm més temps passa més aumenta. Si hem fét bé, es doló d'aquesta acció passa amb so temps y mos román una esperansa qu'aconsòla y un benestá dins sa nòstra consciència que ningú el mos pòt robá. Axò es sa diferencia que

hey ha entre es dolors que provénen des vici y es que procedexan de sa virtut.

—Però aquest pòbre tan desgraciat que tal vegada no té cap vici, passa més pena qu'aquell rich qu'está carregat de delictes.

—T'ho pareix à tú que no conexas encara el mon. Aquell que cumplint bé es séus devers es desdixat, té una pau, una alegria y una tranquilidat de consciència que no s' paguen amb tots es doblés del mon. S' amor de sa familia li basta per essè ditxós. Més aquell que vòl gaudí y gosá fora del bòn camí, debades cerca es goix, s' alegria y es benestá. Sòls tròba s' avorrimient de tothom, es desencant de la vida, sa mentida de sa societat mundana, s' avorrimient de si mateix y una completa misèria d' esperit. Per axò te repetesch que qui no pensa ni òbra bé es molt desgraciat y digna de llástima per moltes riqueses que ténga.

—Vostè té rahó.

—Aquest pobret que tanta llástima t' ha fèta se trobaria molt ditxós si pogués compará es séu interiò amb so de aquests señós que malgastan lo que tanta falta fá à molts d' altres. Y si tú haguésses arrambat es téu cò un poquet més à n' es d' aquest pòbre l' haurias vist plorá llágrimes vives de consòl, llágrimes que ja no ténen per ablanir ses séues farestes penas, es còrs sechs y corcats d' es richs viciosos.

—May havia pensat tant amb lo que diu; però conech que 's sa pura veritat.

—Sí, fiya méua. Sa pobresa de s' ànima es sa més mala de totes y sa més llastimosa perque no té cura. Sa pobresa des còs té cura y balsam conegut que mitiga ses séues penas. Quant tu honradament sufresques es dolors d' aquesta vall de llágrimes t' has de dí à tu matexa: — ¡Gracies à Déu que 'm dona penas dolces amb que podè comprá sa pòca felicitat permesa y pura que se disfruta en aquest mon! ¡Gracies à Déu que me proporciona mèdis per comprá un etèrn benestá!

PEP D' AUBEÑA.

UN AGLÁ.

Eram enamorats: jò 't dava un dia
Un aglá que 'm tirares per sa cara,
A n' es còr me ferires, y derrera
Una imprudent paraula vengué un' altra.

Per causa d' un aglá sentits romperem,
Romperem y amb un' altre ets ja casada,
Y vint mil duros t' ha deixat de herència
Un onclo que tenias à l' Havana.

Fruyt era aquell aglá d' ausina dolça
Y à la fi ha resultat per mi molt agre
Aquell aglá funest puch dí que 'm còsta
Trenta mil lliuras netas y esportadas.

T. A.

XEREMIADES.

—L' IGNORANCIA es el Dimòni.

—¡Jesús, Sant Antòni!... ¿perqu' heu dius?

—Ella ja 'u va dí que s' ainy seria plové, y ves....

—¿Y si no hagués plogut?

—¡Ah! si no hagués hagut de ploure L' IGNORANCIA no heu haguera dit. ¿Ydò? ¡y encara no vòlen fé prondstich!

—Jò per mi hey son per no arreconá es Zaragozano.

—¡Ja 's de rahó!

*
**

Molta pressa té es robá.

Pareix que s' ha fèt móda entre ses dònes que van à cuhí oliva à jornal, es fé dos y tèrs sense consentiment de l' amo. ¿Y, còm creys que s' en desfan? Se forman un saquet envoltat p' es còs, devall sa camia. Aquest saquet fa sèt ò vuyt estancies llargueres en forma de butxaca y escuses de fé... s' umplen aquelles encletxes que no fan gayre bul-to y quant son à ca-séua se descarreguen.

¡Missions gosaria qu' axò heu han après de quant ses catalineres entravan òli per sa porta sense pagá dret! ¡Lo que 's es mal exemple!

Cuhidores, tots aquests artificis no son de lley, y sino, demanaho à Mossen Lluch ò à n' es vòstro Vicari, y veureu còm vos dirán qu' axò es robá.

Santo y bueno qu' un pobret replech una dotzena d' olives pensides per menjarsè es pá amb un pòch de sal. Ets amos, encara qu' heu vejín fan ets uys gròssos, que vòl dí que no 'n fan cas; però dursen un parey d' aumuts cada vespre, y es jornal, y òli, ja son figures d' altre sostre. ¿Que no sabeu que l' amo ha de pagá ses tèrses?

Y aquesta es sa primera amonestació; que si sabem que no vos heu confessades y esmenades anomenarem ses possessions ahont hey ha hagut aquest desgavell.

*
**

—Tomeu, ¿me vòls dexá ses téues carabasses?

—¿Y perque les vòls?

—Per aná més segú.

—Si es per axò compra un revólver.

—T' enganes, necessit unes carabasses.

—Però, ¿perquè?

—Hòmo, tú ja sabs que cada dia he de passá quatre vegades sa plassa de Cort y es carré de Sant Francesch. Anit passada vatx caure dins una bassa y si no ténch sa sòrt de dos Municipals que hem tregueren m' hi negava.

—Ja vares tení fortuna. Si es axí, ja pòts vení per elles, perque si has d' es-perá qu' es Municipals te trèguen cada vegada qu' hey caurás, ja pòts fé testa-

ment. No es tothòm que los tròba en haverlos menesté.

*
**

Ses Ordenances municipals de Palma diuen que en obrirse clòts de cèrta fondaria es mitx des carrés, cada vespre s' han de tapá y part demunt ells s' hi ha de penjá un fanal encés.

(Mos ha succehit veure aquest fanal penjat à nes matexos que en tres béchs de gas hey ha à sa fatxada de La Sala.)

A sa plassa des Banch de s' Oli s' hi han ubèrt es clòts per sembrarhi abres, y han romasos destapats y sense llum bastants de vespres.

Y L' IGNORANCIA pregunta: à veure si ets empleats de s' Ajuntament ignòran ses Ordenances ò si à La Sala han acabat s' òli.

De tots mòdos, es fèt es que no s' han cumplides, respecte d' aquest fèt, donant molt mal exemple, y esposant à n' es qui passavan per sa plassa des Banch de s' Oli à enterrarsè de viu en viu.

*
**

Part demunt sa grandiosa portalada de s' Iglesia de Montission, à cada cornaló de s' arxivòlta s' hi veuen dos llecons esponerosos, no d' escultura, sino p' es mateix estil d' aquell que diuen que goxava à mitjan altaria des campaná d' Andraitx.

Si es que, quant s' hajin de llevá es de sa fatxada de Montission, seguexen es procediment d' ets andritxòls tendrán s' avinentesa de trobá ruchs ò ases entre es molts estudiants que cada dia en passen per devant.

*
**

A Barcelona han descubèrt una fàbrica ahont se feyen *xavos morunos*.

A Palma no s' ha descubèrt sa fàbrica ahont falsificavan billets des *Crèdit Balear*, que per lo mal carats y estampats raerexian també es nòm de *morunos*.

¡Ja havia estona que à Mallorca no havian trèt s' habilitat amb aquest ram!

PIROPOS.

¿No 'm vòls perque som véy? ¿No consideres
Que si 'm sobran ets ains
Ténch per tú dins es cò una foguerada
Que pareix un volcan?

¿Perque som véy no 'm vòls? Sa lleña véya
S' encén més aviat;
Lo qu' impòrta es es fòch: no vulgues sebre
Quants d' ains té sa fornal.

Me dius y tot per trobarmè defèctes
Que 'm surten cabeyes blancs:
Y es que tú dus à s' *añadit*, tan negres,
Han sortit des fossá.

A sa barba també pels blancs em tròbas:
Axò es el temps qu' heu fá.

¿Y es polvos que tú 't pòses per sa cara
Que no son per fé blanch?

Resulta que per fòrsa ò per capritxo
Tots dos anam pintats;
Que lo que per mí tròbas un defècte
Per tú un mèrit en fas.

A lo mémos te duch una ventatja:
Qu' à mí 'm pintan de franch,
Mentres que tú pretens d' una hermosura
Que 't còsta bòns doblés à ca 'n Canals.

ALIQUID.

COVERBOS.

Un estudiant de Montission escrivia à son pare una carta molt llarga, féntli veure s' injusticia des catedràtics que li havian donat carabassa, y quant va veure que ja acabava sa tercera plana, posá:

«Y no escrich més perque si acab de omplí es papé, téncn pò que no li basti un sello à sa carta. Comanaume molt mumare, etc.»

* *

Un fematé devallava d' es tercé pís d' una escaleta; travelá, y redolant de replá en replá, no s' aturá fins abaix de tot, en mitx de 's carreró.

Un sabateret l' aná à axecá, y còm va veure que no tenia sanch p' en lloch, ni cap òs romput, li digué:

—Ja poreu doná gracies à Déu.

—¿Gracies? (respongué el pòbre, tot adolit,) ¡bònes gracies, y no m' ha perdonat ni un escaló!

* *

Un moliné còm un Sant Pau tenia un aset petit, magre y mòrt de fam, y li feya du un sach de farina demunt s' esquena.

S' animalet ronquetjaya y no poria pus, amb tot y ses verdancades que rebia.

Llavò es moliné li digué ¡du! y còm el tengué aturat, abrahoná es sach, el se carregá demunt es còll, y llavò s' encamellá demunt s' ase, esclamant:

—¡Arri, ronsero! meèm si encara 't quejarás, ara que jò 't duch es viatge. ¡Arriiii! fumat! may te toch un llamp, lladre de paya!

* *

Un pare tenia ses séues rahons per no ponderá devant sa séua fiya sa felicitat d' es matrimoni.

—Sa que se casa, obra bé, (li deya,) però heu fa milló sa qui se conserva fadrina.....

—Mon pare, (contestá ella) obrem bé, qu' es-sa nòstra obligació, y dexem que es qui pòden heu fassin milló, posantsé en conserva.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 1.ª Jané de 1881.

Sr. Director de L' IGNORANCIA:

SEÑOR MÉU: Fará còsa d' un mes qu' En Jaume, un camarada antich, m' escrigué pòch més ò manco, amb aquests termes:

«Hombre, ja que 't passetjes per Barcelona y que segons dius farás sa passetjada llarga, ¡perquè no envias, de tant en tant, quatre còses per posá demunt L' IGNORANCIA y estarém un pòch al corrent de lo que passa à n' aquexa tèrra veynada?»

Jò qu' amb axò d' escriure cartes no hey téncn gayre franch y que sempre les fás per fòrsa, y pensant per altre banda qu' aquest setmanari en acabá s' any faria ses derrereres, heu vatx dexá corre.

Hem acabat s' any y L' IGNORANCIA no ha mòrt encara, siro que promet viure molt de temps segons va d' etxerovida, (Déu beu vulga,) y axí he pensat doná gust à n' es méu amich escriguent de tant en tant quatre noticies que m' assembla no han de caure malament à n' es lectors, perque es còsa qu' à tothòm agrada fé es conte à fòra casa.

Per altre part à n' aquesta tèrra segons he vist demunt, demunt, hey ha molt que veure, qu' estudiá y qu' aprende, y axí faré lo que puga per estudiá lo bò que veji y enseñarho à n' es méus paysans perque no caminin enderrera, (salvo, Sr. Director, es séu ignorant paré.)

Per de pronte m' he fét amich d' un mèstre d' òbres molt entés que m' acompanyará à veure ses millós, antigues y modèrnes, qu' axò es lo primé que s' acostuma visitá quant anam à un pòble perque ses òbres son una estampa des séu gust y avénsos en tots concèptos

Llavò conech molt un escolá que 'm tindrà al corrent de ses funcions d' Iglesia més lluhides que 's fassen y jò hey aniré perque à més d' essé un pòch nèo, (en que m' estiga mal dirho,) ses funcions religioses son una mòstra de sa fé d' un pòble.

Y per últim: un Municipal parent de sa méua patrona me dará conte de sa feyna que li don es séu ofici y axí veurem còm vá per aquí la còsa perque per sa feyna des Municipals pòren graduá sa civilizació d' un pòble; s' entén: à fòra Mallorca, perque ja sabem qu' aquells señós à Palma solen fugí de fam y de feyna.

Y à més de lo dit; amb una xarradeta des balls, que n' hi ha molts; des teatros, que n' hi ha més; de sociadats, que no 'n mancan y d' altres herbes que son de tota casta; allargarém sa processó.

Si no hey ha ordre será perque es corresponçal no 'n sab més ò perqu' ets atòts son mals de compòndre. Estaré content si es lectors ténen paciència per véurela passá.

Un coverbo y acabaré per 'vuy.

Dia trenta me digueren:

—Bòno, y demá que no vòls veure s' hòmo que té tants de nassos còm dies té l' any?

—Me basta mirá es méu, vatx dí cappensant-mé s' engañy.

Però es méu cosí En Pere que creu tot quant li diuen, badant un pam d' uys, contestá:

—¡Ja hey déu ensumá fórt! jò el vuy veure.

El sen dugueren... y pensau quina xacòta.

Quant torná, tot empagahit me deya:

—M' han enganat una vegada, però t' assegur no 'm tornarán enganà en tot l' any.

Tenia rahó, era es derré dia de l' any.

Déu quart à n' es lectors de L' IGNORANCIA en tot el present d' engans pitjós que es d' En Pera. Servidor séu.—UN ESTODIANT EN DOBBLE.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Déu sobre tot.

SEMBLANSES.—1. En que fá tròns.

2. En que té sóla.

3. En que té guies.

4. En que fan llits.

TRIANGUL....—Tocadó-Tocat-Tora-Toch-Tò-T.

PREGUNTES...—1. Perqu' havia perdut un uy.

2. Trenta un.

3. Dessét.

CAVILACIÓ....—Desamparats

ENDEVINAYA.—Un torrent.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Ningú.

Sèt:—Juan Tító y Un Escolá.

Sis:—Còp-Piu.

Y quatre no més:—Un Oficial sense empleo.

GEROGLIFICH.

LA SÈU

PÈRD. PÈRD.

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una véya y una araña?
2. ¿Y es Teatro en dia de benefici à ses ánimes del Purgatòri?
3. ¿Y una cania à una botella?
4. ¿Y una sabata à un ase?

P.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge mallorquí; sa 2.ª un nòm d' hòmo; sa 3.ª un lòch per hont hey passa molta gent; sa 4.ª una part d' es còs, y sa 5.ª una lletra.

LLIMPIECÉ.

PROBLEMA.

¿Per quins números s' ha de multiplicá aquesta cantitat 12345679 perque es producte sia un número compòst de cifres totes iguals?

JORDI DES RRCÓ.

ENDEVINAYA.

Té boca y no té dents
Té llengo y no té gust.
No té caló y la ventan
Mou lòch y no fa fum.

P. DE A.

(Ses solucions dissapte qui vé si som eius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

UN EX-ESTUDIANT: Amb molt de disgust de-
vem dirli que es séu article titulat: *Bellèms se*
vá extraviá desde sa *Redacció* duguentlo à s' Im-
prenta. Si en té còpia fassi favor d' enviarle al-
tre pich y l' aprofitarem. —JORDI DES RRCÓ: Te-
nim es séu trabay sobre costums de la pagesia;
l' enredonirem un pòch y en vení bé s' inserta-
rà.—UN FERIE D' ALA: Es seus epigramas sorti-
rán à llum en arriba s' hora.—LLIMPIECÉ: Apro-
fitarem es Porro-fuyes que mos ha enviat.—UN
INNOCENT: Idem., idem.

8 JANÉ DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.